

Het MAB VOÛR 50 jaar

door Prof. J. Nathans

Al waren er in 1931 slechts twee sociale wetten waarvoor het premieplichtig loon moest worden berekend terwijl er van loonbelasting c.a. nog geen sprake was, het blijkt voldoende moeilijkheden op te leveren om er een artikel aan te wijden. De aanhef daarvan houdt in dat het nuttig is te overwegen van de diensten van de Accountants (heus, met een hoofdletter) gebruik te maken ten einde verbetering in de administratie en uitvoering dezer verzekering te bereiken. Verder wordt betoogd dat de misverstanden het gevolg zijn van zeer vergeeflijke en begrijpelijke onbekendheid met de Sociale Verzekeringswetten, die niet zijn geünificeerd. Voor de Ongevallenwet 1921 dient men alle lonen, voor de Ziektewet 1929 de lonen van hen die minder verdienen dan f 3000,— (per jaar, maar dat hoefde er niet bij de staan) op te geven. Overigens geeft het artikel veel informatie omtrent de uitvoeringsorganen die stellig interessant geweest zal zijn.

Melding wordt gemaakt van een circulaire die uitging van twee NivA-gediplomeerden, niet zijnde leden. Onder de titel „Schandelijke praktijken” wordt verteld dat deze circulaire o.a. inhoudt dat aangeboden wordt de overname van elke accountantscontrole tegen de helft van de kosten die tot dusverre werden betaald. Wanneer gegadigden daarop ingaan zullen de hoofdboeken gratis bijgehouden worden waardoor de hoge kosten van het aanhouden van een dure leider van de administratieafdeling overbodig kan worden.

Besproken wordt een examenvraagstuk controleleer dat handelt over een granenverwerkend fabrieksbedrijf. Er ontstaan drie eind- en enkele bijprodukten. De kandidaat dient de wijze te beschrijven waarop de accountant zich, zowel gedurende de loop van het jaar als bij de controle van de jaarrekening van zijn taak dient te kwijten. Tevens wordt gevraagd of de accountant in zijn rapport aan het college van commissarissen, indien hij de jaarrekening en de boekhouding akkoord bevonden heeft, al of niet een voorbehoud moet maken ten aanzien van de beoordeling van technische rendementscijfers. Ik moet mij bepaald geweld aandoen om de gegeven oplossing niet van commentaar te voorzien maar ik schrijf nu eenmaal geen geschiedenis van de controle-opvattingen. Een enkele gedachtengang mag ik hier etaleren: Er is voldoende zekerheid te verkrijgen betreffende de ontvangen hoeveelheden en voorraden grondstof, dus het verbruik. Er is voldoende zekerheid te verkrijgen omtrent de verkochte hoeveelheden en voorraden gereed produkt, dus de produktie. Dan kan de accountant dus het rendement berekenen en zonder voorbehoud in zijn rapport zetten. Misschien was de schrijver toch niet helemaal gerust op de juistheid van deze cirkelredenering; vooraf toch merkt hij op dat de accountant zich in principe enig inzicht kan verwerven in „normaal”-rendementscijfers en wel door a. het bezien van uitkomsten uit het verleden

- b. eigen waarneming van enkele produktieprocessen
- c. kennismaken van de uitkomsten van soortgelijke bedrijven door eigen waarneming dan wel uit literatuur.

Waar die rendementcijfers dan hun plaats vinden in de controle wordt niet vermeld. Het is trouwens een „in principe”.